

Verkondiging

Gemeente in de Heer Jezus Christus,

Het is vragen om moeilijkheden. Vandaag dopen wij de dochter van de penningmeester van de Thomaskerk en lezen wij hoe onze Heer allen die in het heiligdom kopen en verkopen de tempel uitwerpt, de tafels van de geldwisselaars omver werpt en zo ook de zetels van wie duiven te koop aanbieden en schreeuwt dat dit huis een huis van gebed zou moeten zijn en geen rovershol. Dat terwijl we nog niet zo lang geleden een kleine conversatie in de hal hadden waarbij het ging over een aantal commercials die in de kerk waren opgenomen. Iemand zei dat ze wat aarzelingen zou hebben als bijvoorbeeld McDonalds bij ons zou aankloppen terwijl de Doopvader met een uitgestreken gezicht zei: 'Waarom eigenlijk niet?' Hou mij ten goede: volgens mij is dat ook precies wat een goede penningmeester moet zeggen en daarom zijn wij al jaren blij met hem. En bovendien - dat voelen wij al meteen aan - gaat het ten diepste om iets anders. Misschien gaat het zelfs zo diep als de reden waarom wij Ella dopen.

Want eenmaal aangeland in Jeruzalem, gaat de zaak steeds meer op scherp staan. Steeds scherper wordt de tegenstelling tussen de messiaanse weg die Jezus wil gaan en de reactie daarop van zijn omgeving. Steeds heviger worden de contrasten. De toon verandert. De misverstanden stapelen zich op. De woede, de felheid, de afkeer neemt toe. Tot dat moment waarop eigenlijk heel Jeruzalem zal roepen dat deze Jezus dood moet. Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!

Zover is het nu nog niet. Om heel Jeruzalem zover te krijgen, is veel bespeling van de politieke en religieuze autoriteiten van Jeruzalem nodig. Dat had je toen in nieuwtestamentische tijden. Populistische politiek. Angst voor het verlies van de gunst van het volk. Dat zou in onze tijden natuurlijk volstrekt ondenkbaar zijn.

Maar vandaag is het nog niet zover. Vandaag, op deze Palmzondag, op deze zondag waarop de Heer zijn intocht houdt in Jeruzalem, bevinden wij ons precies in deze dubbelzinnigheid tussen het 'Hosanna' en het 'Kruisigt Hem'. En precies op deze zondag houden wij Ella ten doop.

Natuurlijk. Er zal vast nog wel iets van traditie meespelen. Al was het alleen maar de Doopjurk waarin Ella binnen zal worden gedragen. Maar wie vandaag de dag haar kind ten doop houdt, doet dat heel bewust en bij zijn volle verstand. De vanzelfsprekendheid en ook wel het automatisme van de Doop is volledig weg. En al betreur ik dat als dominee in die zin dat er voor mij steeds minder kinderwangetjes zijn om even in te knippen, dit is natuurlijk veel beter. Want je doopt niet alleen je kind, je kiest daarmee ook voor een levensstijl die in de buurt probeert te blijven van de weg van de Messias. Je spreidt als het ware jouw mantel en doopmantel op de weg en verwelkomt de Messias met palmtakken zoals dadelijk de kinderen dat zullen demonstreren. Je roept: Hosanna in den hoge, gezegend hij die komt in de naam van de Heer. En je roept dat omdat je in hem de Messias herkent. De langverwachte koning. De zoon van David! Maar daarmee is natuurlijk wel iets gekks aan de hand. Want deze koning zit niet hoog te paard. Deze koning presenteert zich niet zoals koningen dat plegen te doen. Er is niets majesteitelijks aan deze koning. Deze koning intimideert en imponeert niet. Er is geen koninklijke garde. Soldaten marcheren niet in ganzenpas voor hem uit.

Deze koning doet in alle zachtmoedigheid, zachtaardigheid, zijn intrede in de stad. Hij is gezeten op een ezelin met een veulen in haar kielzog. En precies zo brengt deze koning een hele wereld terecht. Zo maakt hij een einde aan alle pijn, alle verdriet, alle angst, alle ongerustheid en onzekerheid. Zo zal hij gaan ver voorbij de dood! Maar hij zal dat doen in alle zachtmoedigheid. In volledige kwetsbaarheid. Dat zal de kern van zijn bestaan zijn. Precies daaruit bestaat zijn koningschap en heerschappij.

Lieve Doopouders, jullie weten heel goed wat kwetsbaarheid is. Dat wij vandaag Ella laten dopen, is geen daad van blakend zelfvertrouwen. Ook niet een soort escapistisch heroïsme of grenzeloze naïviteit. Struisvogelgedrag. Het is een keuze. Een bewuste keuze. Een keuze om je, samen met je kinderen, te scharen aan de zijde van de zachtmoedigheid. Om nu juist in de kwetsbaarheid, in het verdriet, in het niet weten, de weg te herkennen die de Messias zal gaan. De weg die het is en die het winnen zal. Op weg naar Pasen zullen wij aan den lijve ervaren dat dit niet zonder wanhoop, zonder verdriet, zonder lijden, zonder dood is. Dat bij momenten eigenlijk helemaal niemand, de weg van de Messias volgen kan en dat ook wij hem overgeven aan duisternis, eenzaamheid en godverlatenheid. Maar er is dit verschil dat wij er gevoelig voor zijn. Dat wij ons willen inlaten met deze Messiaanse weg. Dat wij in deze zachtmoedigheid willen geloven en ons eraan willen toevertrouwen. Dat wij in deze kwetsbaarheid iets van God zien en willen geloven dat dit ons redden zal. Wij geven het tenminste het voordeel van de twijfel. Ook van onze twijfel. Wij wijzen dit niet bij voorbaat af.

Want er is ook nog een andere kant aan ons verhaal van vandaag. Er is een deel van de stad onontvankelijk voor dit verhaal van zachtmoedigheid en kwetsbaarheid. Er gaat een beving door de stad. Dat is niet onvergelijkbaar met waar het evangelie volgens Matteüs ongeveer mee begint, als koning Herodes hoort van het bericht van de geboorte van de Messias en hevig geschokt raakt, en, zoals geschreven staat, heel de stad, heel Jeruzalem met hem. Het zijn steeds niet toevallig precies die mensen die hoog te paard zitten die door deze zachtmoedige koning die gaat op zijn ezel, hevig geschokt raken. Zij die zich in hun hoge status bedreigd voelen. Zij die baat hebben bij de voortgang van altijd weer dezelfde verhoudingen. Zij, die - daar komt dan toch een heel klein beetje het McDonaldsverhaal om de hoek kijken - zij die van hun tempel een goedlopend bedrijf gemaakt hebben. Het is ook via andere historische bronnen zonneklaar dat de overpriesters en schriftgeleerden in de tempel financieel profijt hadden van de tempelhandel op het voorplein. Met name de duivenhandel grensde aan puur bedrog. Het duivenoffer was vaak het enige wat de arme pelgrim zich kon permitteren en precies daarvoor werd veel te veel gevraagd. Maar daar gaat het eigenlijk niet om. McDonalds zal vast ook *purposes* hebben en heel duurzaam zijn. Het gaat erom of je hart toegankelijk is en blijft voor de zachtmoedigheid Gods. Zelf zeiden jullie: de situatie waarin wij verkeren heeft ons wel degelijk gevoeliger gemaakt voor het leed van anderen. Vroeger dacht je nog wel eens als iemand het werk of het leven niet meer goed aankon: wat een gezeur! Gewoon even een tandje bijzetten. Dat doen wij ook. Nu lijkt je toch iets beter te snappen dat het leven weerbarstiger is dan dat. En wij lang niet zo machtig als wij denken.

Bij de doop van Ella stijgen wij een beetje boven onszelf uit. Niet omdat wij zo machtig zijn of ook maar zelfs daartoe bij machte. Maar omdat wij willen vertrouwen op de weg die de Heer ons baant. En dat het Pasen zal worden, ook voor ons, de dood voorbij. Kinderen en zuigelingen weten dat van nature. Uit hun mond klinkt de lof van God. En wie het geluk had, zoals ik, om Ella naar je te zien lachen, twijfelt daar geen moment meer aan.

De Doopjurk van Ella draagt een diepzinnig verhaal met zich mee. Het is gemaakt van die parachutestof waarmee ooit in de Tweede Wereldoorlog een Britse soldaat om het leven kwam. Dat is nu een Doopjurk waarmee generaties kinderen naar het Doopvont werden gebracht. U mag heel mijn preek en al mijn Doopcatechese vergeten, zolang u dat maar onthoudt.

Amen.